

[Poul Møller.]

I øvrigt vil jeg da gerne tage den handske op som han tillkastede mig i dag. Han siger, at vi vil nedskære 750 mill. kr. på det kommende års budget. Det er mig ikke klart, hvor han har dette tal fra. Så vidt jeg ved, har vi aldrig sagt det. I den tale, hr. Jørgen Jensen holdt her den 1. november ved forhandlingen om finansministerens redegørelse for et 3 års budget, og som undervisningsministeren henviser til, sagde hr. Jørgen Jensen, at der efter vort regnestykke vil blive $\frac{1}{3}$ af den samlede produktionsstigning eller 1 milliard kr. tilbage i den offentlige sektor. Når man herudover ser bort fra de prisstigninger o. s. v., der er indeholdt i finansministerens 1.300 mill. kr.s reserve, vil det sige, at vi accepterer 1 milliard kr.s stigning plus det, som prisstigningerne medfører, og med prisstigninger mener jeg naturligvis også de lønstigninger, der er afledt af pristalsreguleringer. Det er ikke et tal, som betyder, at der skal nedskæres 750 mill. kr.

Jeg skal dernæst sige, at hr. Jørgen Jensen yderligere i denne debat — Folketings-tidende 1966-67, 1. samling, sp. 858 — pegede på, at finansministeren selv havde sagt:

„Skal vi skaffe midler til at tage de nye opgaver op, der trænger sig på i de kommende år, må vi også foretage en fordomsfri vurdering af de bestående udgiftsordninger med henblik på at skille de udgifter fra, som ikke længere har den samme højeste prioritet, som de havde, da de i sin tid blev optaget på statsbudgettet.“

Hertil sagde hr. Jørgen Jensen:

„Jeg kan kun forstå denne udtalelse som en tilkendegivelse fra finansministerens og regeringens side af, at en udgiftsreform skal overvejes og gennemføres.“

Her var vi altså enige med finansministeren. Det kan jo ikke i sig selv være nogen forbrydelse. Vi ønsker, at der foregår et sådant arbejde. Finansministeren var i sin redegørelse også inde på, at refusionsordningerne må ændres, fordi de ødelægger muligheden for at holde styr på statsbudgettet. Også det er et punkt, vi har peget meget kraftigt på — ikke alene i vor valgkampagne, men gennem et helt års arbejde.

Det fremgår i øvrigt af det program, som blev forelagt det konservative folkepartis landsråd den 30. oktober i år, altså

et par dage før debatten den 1. november herinde, at det konservative folkepartis standpunkt er, at hvis indkomstforøgelserne skal føre til forbedrede levevilkår ikke blot for nogle få, men for hele befolkningen, må de offentlige anlægs- og driftsudgifter ikke forøge efterspørgselspresset. Indkomststigninger må holdes inden for de forventede produktivitetstigninger, og priser og avancer må begrænses af en naturlig konkurrence.

Jeg må derfor sige til den højtærede undervisningsminister, at jeg kan ikke se andet, end at vi både i den ene og den anden side af salen må være enige om, at man ikke over de offentlige anlægs- og driftsbudgetter bør forøge efterspørgselspresset i samfundet.

Længere nede konkretiserer vi, hvordan vi tænker os det gennemført, nemlig for det første gennem en nøje central planlægning af statens udgifter og investeringer. For det andet gennem udarbejdelse af flerårige budgetter og løbende budgetkontrol. For det tredje gennem afvikling af de bestående og ansvarsforflygtigende refusionsordninger og for det fjerde ved en gennemgribende rationalisering af hele den offentlige administration, så den gøres mere effektiv og mindre udgiftkrævende.

At vi i øvrigt har ret i, at der må gøres noget på disse områder, og at vi ikke kan hekse og lave om på et 3 års budget fra den ene dag til den anden eller på et finanslovsforslag, som vi ikke har anmærkningerne til, ved jo enhver. En rationaliseringsproces af hele den offentlige administration og hele den offentlige virksomhed er jo noget, der tager tid. Vi har imidlertid peget på forskellige metoder, og finansministeren og dermed regeringen har jo selv erkendt, at der er et problem. Dette problem vil vi altså arbejde med på at få løst, og det har ikke noget at gøre med, at der skal foretages nedskæringer med 750 mill. kr., men med, at vi må se at nå frem til sådanne forhold, at de offentlige udgiftsstigninger nogenlunde kan holdes inden for de produktionsstigninger, der er i samfundet.

Dette har regeringen jo selv måttet erkende i handling. Vi har jo gang på gang set, hvordan regeringen har måttet skære ned, ganske vist ikke i finanslovsforslaget, men senere hen, når forslaget skulle vedtages. Hvorfor skar man i foråret og i fjor ned